

Las llums rojencas dels cirials tremolan,
y en l'arch cintrat, ab clamoreigs selvatjes,
las negres aus aletejant revolán
topant pe'ls vidres enriquits d'imatjes.

De sopte, á l'una, esperantsant la vida
la gent s'adresa com la mar revolta:
y corra, y's para, y torna á corre, y crida,
y calla aprés, y tremolant escolta...

L'hora ha passat. Tantsols ratxa lleugera
torba'l misteri de la nit callada:
pau en lo mon y en la celest esfera:
ja es l'any novell; ja ve la matinada.

L'espay blaveja; los estels se fonen;
mansa la boyra en Occident s'ajunta;
als galls que cantan altres que responen;
l'Orient es or; es foch; ja'l sol despunta!

Humanitat, entórnat á la vida:
tu has vist no més fantasmas del desvari:
carrégat ab la creu avergonyida,
qu'es lluny, ben lluny la cima del Calvari.

Migrat plansó d'alzina que verdeja,
trau de la pols tas socas jovensanas:
cóm tems avuy que'l destraler te veja,
quan res no saps de llamps ni tramontanas!

Si un jorn t'alsares contra Deu traydora,
prou l'ignorancia es cástich de ta pena:
Deu no ha manat al pecador que mora;
Deu vol que visca, que vivint s'esmena.

Lluny de ton cor l'esdevenir que aterra;
que amor es sols la veritat divina;
y escala de Jacob sobre la terra
los sigles son. Humanitat: camina.

ANGEL GUIMERÁ.

Terra baixa

ESCENA VI.

MANELICH, XEIXA, TOMÁS, NURI, PEPA, ANTONIA, JOSEPH, NANDO, y HOMES y DONAS. Crits y gatzara de tothom. S'anirà fent foch.

JOSEPH, *desde'l porxo.*

Ja es aquí'l Manelich!

CRITS, *fora.*

El nuvi! El nuvi! El Manelich!

PEPA, *entrant.*

Que no surt la Marta!

NANDO, *ab dos ó tres d'altres entrant.*

El nuvi! El nuvi!

MANELICH, *entrant.*

Y que sí que hi soch aquí! Y com una dayna qu'he vingut corrent! (*Molt expressiva la alegría.*)

NURI, *enirant ab Antonia y Perruca y altres.*

Deixéumel veure! Jo'l vuy veure!

TOMÁS, *rihent, al Manelich.*

Y quin corre'l bona pessa!

MANELICH, *al Tomás.*

Y no per vos, no, per ella que corria! Ahont es, ahont la meva galindayna?

PEPA

Marta! Marta!

TOMÁS

Ara sortirà, ara.

MANELICH, *per los que'l voltan.*

Que gent que hi ha al mon, Mare de Deu! Si sembla que siguem á Nuria! (*Tots riuen. Ell corre á mirar per la porta de la cortina y torna al mitj.*)

Vosaltres tots que contents! Y jo també! Tirai! Si no que si'm giro cap á montanya'm poso xup que ploraria; que hi deixo'ls moltons y'ls gossos que m'estiman com á germans, mal m'está'l dirho! (*Mitj plorant.*) Ay, Tomás, sense jo'l llop!

(*Ploriqueja alt. Tothom riu, y ell al adonarsen s'aixuga'ls ulls y riu bondadós. De cop se'n va á mirar per la porta de la esquerra per si hi ha la Marta.*)